

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудні.

Редакція і Адміністрація: уряд Чарнецького ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати поштової.

Рекламації незапечатані вільні від оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові в бюрі днівників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінції: на цілий рік зр. 2.40 на пів року зр. 1.20 на чверть року „ — 60 місячно . . „ — 20 Поодинокое число 1 кр

З поштовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5.40 на пів року зр. 2.70 на чверть року зр. 1.35 місячно . . „ — 45 Поодинокое число 3 кр.

Сойм краєвий.

В доповненню справоздання з 17-го засідання Сойму краєвого подаємо ту ще отсі важнійші справи:

Петицію громади Острів повіта перемиського о увільнене її від оплати митової на дорозі з Перемишля до Кривчи передано Виділови краєвому до уважання; — петицію виділу повітового в Старім місті о субвенцію на будову двох дорог повітових передано Виділови краєвому з тим, щоби уділив заповоги до висоти 75 прц. коштів будови; — петицію громад: Мединь, Пенківці, Просівці і Воробівка, пов. збараского, о виплату належитости при будові дороги з Тернополя до Підволочиска, передано правительству до розсліду і уважання; — петицію Ради повітової в Коломиї о концесію на побиранє мита на дорозі Яблонів-Делятин, передано Виділови краєвому з тим, щоби предложив справозданє; — петицію Ад. Мітери о заповогу на удержанє школи кошикарської в Сколишині передано Виділови краєвому з тим, щоби при розв'язанні сеї справи уділив заповоги; — петицію учителя народного в Залочівщині Едв. Мотилевича о позичку на отворенє п'їльнично-торговельного заведеня, передано Виділови краєвому до полагодженя; — справу отвореня школи гончарської в Колачичах поручено Виділови краєвому.

Під конець засідання інтерпелював пос. Окуневский председателя комісії адміністраційної, що діє ся з внесенєм пос. Романчука в справі реформи виборчої. Маршалок сказав на то, що председателя нема хвилює

в сали, але він дасть відповідь на слідуємім засіданню.

(18-те вечірне засіданє з дня 6. лютого 1895 р.)

По приступленню до порядку дневного, відповів председатель комісії адміністраційної пос. Ф. Залеский на інтерпеляцію посла Окуневського, що внесене пос. Романчука в справі реформи виборчої вже полагоджене, а дотичне справозданє находит ся в друку. — По сім приступлено до генеральной дебати бюджетової, а Маршалок подав до відомости, що до голосу записали ся против бюджету: др. Антоневич; за бюджетом посла: Барвінський, В. Дідушицкий і Щепановский.

Перший забрав голос пос. Антоневич і почав свою бесіду від того, що Русини бажать згоди з Поляками, але на тій дорозі, яку заїнагувано в 1890 р., трудно, щоби прийшло до якогось порозуміння. Від того часу настало невідраднє положенє. Принципи національні зачинають затирати ся, а натомість бере верх радикалізм. Бесідник жалувал ся опісля на репрезентанта Виділу краєвого (п. Романовича), що на его інтерпеляцію відповів лиш поверховно і не задав собі труду розслідувати справу, котра преці єсть великої ваги для селян. Бесідник критикував дальше урядженє шкіл рільничих. Они призначені для селян, але коли стануть ся дійсно позитивними для тих селян, того доси не знати. Школи рільничі, дублянська і черняхівська, коштують багато, але не розвивають ся відповідно. В Черняхіві не мають ученики ніякої практики. Справа експлоатації торфу в Дублянах коштувала також багато. Того рода

експерименти вимагають великих видатків. Опісля звернув пос. Антоневич на промисл краєвий і висказав бажанє, щоби Виділ краєвий старав ся лиш о промисл домашній, бо лиш то може привести якийсь хосен; заїнати ся промислом фабричним не доведе до ніякої ціли. Згадавши про ткацкий промисл домагав ся бесідник від Виділу краєвого, щоби той завяв ся заведенєм в краю прядільні а тою дорогою піднесе промисл домашній. Такою акцією, котра причинить ся до піднесеня добробиту селянського, охоронить ся селян від розпуки і потреби еміграції до Бразилії.

По пос. Антоневичу промавлєв пос. Барвінський, котрого бесіду подали ми вчера в дословнім змісті. — Пос. В. Дідушицкий звернув передовсім увагу на то, що наш край єсть краєм рільничим і для того всі, без вагяду на то, чи они рільники, чи ні, повинні боронити інтересів рільничих. Вистава не показала, що наш край багатий, лиш дала науку, з котрої треба користати. У нас нема відповідно зорганізованої торгівлі, котра становила би багатство краю. Треба би отже о тім подумати, а що край сам не може займати ся торгівлею, то Виділ краєвий повинен би завяти ся сею справою. Селян треба би обчислити з довгів а Банк краєвий повинен би помагати і переводити розумні парцеляції. Пос. Щепановский полемізував з пос. Антоневичем, котрий жалувал ся на то, що Виділ краєвий не хотів скликати анкети, щоби вишукати селянам роботу на зимові вечери. Бесідник підіє, що Виділ краєвий зробив доси більше, як коли-б був скликавал анкету. Жаданє пос. Антоневича, що до підношеня промислу домового приймуть всі прихильно, але пос. Антоневич повинен був показати дорогу, по котрій Виділ краєвий має поступати

2)

РУСАЛКА.

Етнографічне оповіданє ГАННИ БАРВІНОК.

(Дальше).

III.

Підросла, почала людям і гет одпрядати за хліб. Дідусеві давали на зиму хазяйську одєжу, що-б не мерз коло товару, і мене, сироту, чим небудь стареньким прикривали, а літєчко само про нас піклувалось; і так на світі меві здавалось гарно! Не бажала-б я в Бога красшої долі, коли-б у весь вік так ні про що зимою не дбати, а літом з дідусем у будці жити. Далєбі! Щасливе то було времячко!

Тільки в мене був один звичай препоганний: любила ласуватись. Найбільш того й бажалось, на що була заборона. Зо всіх гладшох чисто було вершки позїдаю, наче той кіт. Як було дідусь мене благав, і хазайка і хазяїн угрушають і Богом і лозиною. Гляди — й не втерплю: то сметанку з глєчика, то крашанки, хоч із під курки, так забєру. І нічого не догляну. З моїх очей усе можна забрати: собаки і то помітили мене, яка я вдала. Держу в руках хліб або тараньку чищу на юшку — дивись, уже Рябоко й поніє, а я вже тоді ні в тих ні в сих, як собака в човні.

З однієї хати нас за се і серед зими вигнано; і то дідусь не покинув мене. Чим дужче зледачїю, тим більш він за мене береть ся, наче й сам був колись такївський.

Настав мені десятий рік; я помічниця єму, хоч і злиденна. Юшку, куліш варю коло будки. Я й цурупалків назбираю, бараболі начищу, горшки побаню, на кілки повішаю, повисую на сонєчку, юшку салом затушкую; коли і яблук напечемо, губ напружимо, потапців ізробимо, тай живемо; після вечери посидимо трохи, поговоримо. Я така вже рада!

Старенький був, жаль мені его, і слухалось було его лучче, бо вже порозумнійшала. Отсе було мене Отче-наш-у вчить, Богородиці, так було поспіль і прокажу, не мину й слова. „Голубко, каже, моя Оленко! веселиш кїнець мого віку. Нікому не потрібний, тільки тобі здає ся...“

— Якій ти старенький! — було кажу дідусеві.

А він одказує було усміхаючись: „Тай знадобив ся тобі, молоденький! Се мені, каже, одиоцтво та убожество так вік скоротило. Як би не воно, я-б і ще і молодий був; ще б на твоєму весіллі й борщу до гори горщок перекинув“.

Було часто, попід яблунями плентаючись з торбиною, мямрять (уже голосу не було):

Ой хто лиха не знає,
Нехай мене спитає....

Я й розпитую іноді про его лихо, як він побивавсь у світі змалку. Мовчить. А про инше, що говорити-ме зо мною, то й до порозяти озветь ся: наче й воно слово его розуміє.

Отсе послї вечери гомонимо, соловейка слухаємо та й полягаємо спати. Так зїрно, та гарно!

Мені не треба було лучшого щастя, ні в хрещика з дітьми бігати, ні в перепілки. Було мені вказує, як зірочка покотить ся, або вкаже, де на небі стоїть Віз, Волосожар, Квочка. Я було й питаю: „Як же та Квочка? чи рябенька собі куріпочка, чи біленька?“ А він каже: Ото зоряна купочка. Ото вона. — А я було кажу: „На що-ж Богови Квочка?“ А дідусь мені: І Бог радує ся на небі всяким творивом своїм, так як людина на землі. Бач, сьпівають за вонною баби:

Горе мені в світі жити!
Що мені робити?
Посаджу я куріпочку,
Що-б вивела діти....

Утіхя чоловікови з Квочки на землі, а в Бога Квочка красша. — Ото вона така іскрява? — було питаю. А він мені: „Не показуй на зорі і на місяць пучкою, на Боже сяєво: грїшка вказувати! Укуси себе за пучечку, щоб чого не сталося. — Я й укушу та й ззов ве втерплю: так небо то хотїлось мені знати від мого дідуся!..“

а не обмежати ся лиш на пустословну критику. — Пос. Те л і ш е в с ь к и й критикував поодинокі позиції бюджету і зазначив, що в доходах поміщено доходи случайні яко звичайні, через що цілий бюджет представляє ся рожево. Позаяк суспільність єсть обтяжена податками, а видатки збільшують ся, то треба оглянути ся за іншими жерелами доходу. Бесідник заявив, що буде голосувати за бюджетом.

Генеральний референт бюджетовий гр. Ст. Ба д е н і відповідаючи попереднім бесідникам, сказав насамперед пос. Антоневичеві, що очевидно заінагурована в 1890 р. угода з Русинами видала добрі плоди, хоч би для того, що пос. Антоневич промавляє тепер далеко спокійніше, як попередніми роками. Бесідник хотів би при закритті Союму висказати крайнє слово. Ото — сказав вів — ми готові узгляднити всі справедливі бажання Русинів і не сумніваю ся, що то може стати ся без якої небудь кривди польского народу, скоро будемо мати до того нагоду. Нехай лиш такі голоси, як нинішній пос. Барвіньського дадуть ся почувти частійше, нехай то буде виразом руского народу, а порозумінє настане легко на кождім поли. Недалекий єсть час нових виборів; постарайте ся панове о то, щоби таких послів, як пос. Барвіньський, вийшло більше до Союму, а тогди повіримо, що хочете спільно з нами працювати. Пос. Дідушицькому сказав бесідник, що не має нічого против того, щоби справи рішничі були у Видлії краєвим в одних руках, але то не належить до Маршалка. Згадавши нарешті про надходячі вибори, закликав тих, що будуть кандидувати, щоби шукали в борбі виборчій того, що сполучає а не що розділює.

Перегляд політичний.

Рада державна скликана вже на день 19 с. м. Здав ся, що рівночасно з Радою державною будуть радити також і спільні Делегації, котрі сям разом збирають ся у Відні. Засідання Делегацій будуть відбувати ся аж з весною.

Президент Палати послів, бр. Хлюмецький виголосив иногди на вборах німецького товари-

ства бесіду, в котрій заявив, що коаліція єсть для сполученої німецької коаліції koniecznością. Ідея коаліції ширить ся у всіх парламентах Європи. Через коаліцію узискав австрійський парламентаризм нове значінє. Справа реформи виборчої мусить бути залагоджена, але лиш в рамках репрезентації інтересів через прилученє нової групи послів до існуючих вже тепер груп.

Pol. Corr. потверджує чутку, яка розійшла ся в Петербурзі, що міністер справ внутрішніх Дурново має незадовго уступити. Та сама часопись доносить, що міністер просвіти предложив цареві меморіял о теперішнім стані шкіл народних. Меморіял той має служити за підставу нарад над справою заведення загальнообов'язуючої науки початкової. — Іменована міністра для справ заграничних має вже незадовго наступити, а загально кажуть, що ним буде іменований амбасадор Шталь; помічником его стане Зинюв. Амбасадором у Відні має бути іменований дотеперішній посол в Монахові, гр. Остен-Сакен.

До N. W. Tagblatt доносять з Берлина, що незадовго має бути знову відновлений тридержавний союз. Цісар Вільгельм має в тій цілі з'їхати ся з королем Гумбертом в цвітні сего року в Венеції.

Новинки.

Львів дня 8 лютого 1895.

— Учителями народних шкіл іменовані: О. Дмитрик старшим уч. в Надвірні; В. Соколіва управителькою на Забужу в Сокалі; о. З. Ягельський р. кат. катехитом в Раві; П. Станьковский управителем на Балках в Снятині; Пельведський мол. уч. в Коломиї; А. Глушкевич мол. уч. в Коломиї; Б. Яведський ст. уч. в Снятині; Ем. Новаковска мол. уч. в Гвізді; П. Панась ст. уч. в Печеніжині; о. Гнат Попович гр. кат.

катехитом в Снятині; А. Чосниковський ст. уч. в Королівці; Мария Тененбаум управ. в Ходачкові малім; Т. Мацлінський уч. в Цеброві; В. Грицикевич в Сороках львівських; Іп. Кобилинський в Сапогові; Ів. Стронський в Стронятині; Емілія Дандівна мол. уч. в Станіславові при виділовій школі; Іл. Соневицький в Бабинцях коло Кривча; Альойза Рогальска ст. уч. в Скалі; А. Лисак управ. в Забержові; Аит. Висницка ст. уч. в Висничу новім; А. Ключевіч в Борку; А. Косовський упр. в Бороновичах великих; О. Вижиковский у Гвозниці горішній; В. Когут в Паликівці; М. Строківа мол. уч. в Тичині; Юлія Залеска в Пікулицях; Л. Лукашевич ст. уч. в Дрогобичі; О. Щепанський у Вороцянці і Ф. Свощовський в Ославиці.

— Руска бурса в Стрию за рік адміністративний 1894-ий мала доходу 4.930 зр. 48 кр., а розходу 4.667 зр. 37 кр. Активи виносили 23.638 зр. 17 кр. пасиви 11.200 зр., отже майно власне бурси виносило з кінцем минушого року 12.438 зр. 17 кр. Головою бурси є великий добродій єї, Ст. Дубравський.

— На інститут дівочий в Станіславові, о котрий старає ся товариство руских женщин в Станіславові, пливають щедро з різних сторін дари. Між іншими добродіями бл. п. В. Заклинська записала на ту ціль 100 зр. Намір товариства має реальну підставу і велике значінє, тому заслугує на як найбільшу підпору всіх земляків.

— В Дністрі товаристві взаїмних обезпечень у Львові, видано в січні 1895 року 1.428 поліс важних на обезпеченє вартости в сумі 1.090.510 зр. за премією 8.104 зр. 33 кр., в січні 1894 року було 922 важних поліс на суму 760.229 зр. за премією 5.481 зр. 59 кр., — а в січні 1893 року 348 поліс на суму 318.515 зр. за премією 2.235 зр. 91 кр., отже в порівняннє з попередніми літами показує ся дальше потішяючий зріст товариства. — В справі заснованя Товариства взаїмного кредиту „Дністер“ ц. к. висший суд краєвий у Львові не порішив ще рекурсу, внесеного против відмовної ухвали ц. к. суду краєвого яко торговельного у Львові, — проте се товариство не могло ще бути введене в житє.

— Осторога для селян! „Діло“ доносить, що в Бурштині появились агенти якогось черно-

Розказує, було, мені і про сонце і про місяць, та дуже мала ще була, не все памятаю. Се, каже, було, не весь іще світ Божий, де ми з тобою живемо. Он бачиш по за зорями ще зорі та й ще, та й ще визирають! То все праведні душі в Бога живуть. Нема їм числа, а Бог усяку зірочку на імя знає і памятає: се я в церкві чув, як піп казав про небеса Господні.

Жалує було мене дідусь: Ти, каже, звеселила мою неміч, голубко моя Оленко! Ти сирота і я сирота: добре нам.

А я до нього ще й більш притулю ся.

— Як підростеш, то терпи усе, що на тропку спіткаєть ся. Жити між людьми важко! Скажи „лихо“ та й мовчи тихо! Бувай, мов те пташа сторожке. Люде люблять щасливих, а таких, як ми, цурають ся, не люблять. Може, чула еси: сироту спіткай тай прикопай. Так воно і є: боять ся, щоб сирота хліба не збавила.

Раз я спитала: Чи й ви, дідусю, були русалком? чи в вас мати була? Похнюпивсь дід і нічого не відказав, наче не дочув, а вдруге я вже й не поспитала. Прочитаєм Отче-нашу, помолимося і за батька й за матір... Дідусь, було, велить, хоч я й не памятала нікого. Було кажу: „я не знаю, які вони; може з зїля чи з птаха я народилась?“ Так гріх, доню, казати, молись! Бач, яке вони мені щастя зробили на старість! тебе у мене й не було-б, коли-б не було батька-матери.

— Я їх не хочу, дідусю! Я з вами жити-му; як прийдуть, так я на саму висшу грушу зберу ся та жити-му. Я їх не хочу. — Дідусь мовчить.

Так ото як устанемо, пильненько за діло беремо ся. Я таки була берка до роботи. Я вже ему, було, й сорочку сполочу, людям помагати в весні картоплю садити, а в осени вибирати, гич, бадилля очипати з огорів. Сим, було, вже й полотна на сорочку зароблю.

А дід поросятко продав на чуже село.

Каже: на плід. А тут не схотів: а то, каже, як будуть его колоти, так щоб хоч із очей, щоб душа не чула.

От за ті гроші, що за поросє взяв, мені на юпочку набрав, собі желютку (камизельку) справив із пійстри, от наше тіло й не сьвітить ся.

Дідусь усе було приказує: роби, небоже, то й Бог допоможе. Лежачого хліба нігде нема. А іноді каже: під лежачий камінь вода не біжить.

Він, старенький, часом у дощ любив полежати. Я ему морщинки розгладжую на чолі, чуб его сивий, брови сиві рясні. Як тепер спогадаю, так він мені ввиджаєть ся, наче сьвяте щось.

Его й пани не цурались. На селі якийсь пан жив, не з наших; такий був собі суворий, і послав до нього хазяїн діда за чимсь. От прийшов дідусь до того пана. Той пан і незлий, та вже така паяська вдача чудна, все так, щоб загримати. Ще дідусь і на поріг не ступив, ще й не поздоровкав ся, а той уже на нього й гукає: Ну што?...

— Бувайте здорові, пане! — одказав дідусь. — „Ти за чим?“ — Постійте бо, пане; бувайте здорові з середою. — „Ну, што?“ — Ну те бо, паночку, кажіте: здрастуй, єнасибі. — „Ну, чорт є тобою, садись, садись!“ — Не кажіть бо так, а кажіть: Бог з тобою.

Щож би ви думали? Полюбив той жорсткий пан дідуся. Посадив силою на стільці, почав медом его шанувати пивним, бо горілки дідусь не вживав з роду. Хотів ему щось і подарувати, та дідусь нічого сенько не взяв. Так пан аж за ворота сам провів его від собак, та все хвалить: „Вот он, старичок Божий! хорош, дедушка, хорош ти. Полюбил ся мне. Приходи еще ка мне, дедушка, медку попий“. Та дідусь ніколи не пішов без посилки, а тільки було каже, що пани бувають гарні, тільки їх ніхто звичаю не навчить.

А чого він туди до пана ходив, не знаю: писано его.

Іще згадала про дідуся: що-б він мені не розказував, а все було увагу зверне на те, що який гріх чепати, що чуже. Лучше своє латанє, ніж чуже хватанє. Що й на тім світлі Господь таких обійде.

Тепер мені те все так, як у сні ввиджаєть ся. Сьвята, може, й справді людина була; а я сього тоді й не знала!

IV.

Одного разу ми так залюбки нагомнілись! Він каже: „Як мені тебе, Оленко, жаль! Як умру, хто тебе так пестити-ме?“

З сим і пошули.

Прокинулась я на зорі, а проти нашої будки недалечко слива була рясна. Дивлюсь, щось береєть ся на неї і трусить. Пригледжусь, аж то хазяйський Рябко. Я до нього, схопившись. Він почав до мене лапатись, хвостом виляє, став перевертати ся. Я собі повалилась на траві коло нього, почала пустовати. Хазайка вже й корову вигнала до череди і веде теля у вишняк за мотузку.

— А де, каже, дід? Нехай теля приїне у вишняку, де лучша трава. Мені треба швидше до господи: дитина зайшлає.

— У будці — кажу.

Вона хоче йти до будки. Я кинулась наперед. — Дідусю, діду! — кажу — хазайка кличуть!

Не збуджу! спить іще; розбудить его ви самі, тїточко, я не розбуджу.

Острах мене взяв: що дідусь, було, мене щодня будить, а тепер я не добуджусь. От вона лапнула его за руки, за ноги, він уже й холодний. Уже Богу й душу оддав.

Боже-ж мій! сьвіте мій! Якими-ж я гіркими заплакала! Справді так було, як сьпівають: котили ся, як горох. Се-ж сьвіту кінець. думаю. Як тепер сьвіт стояти-ме? Як тепер усе без нього буде? Мабуть і по матери так не плачуть, як я плакала по дідусеві. Само стала розумнішати. Дивлюсь, аж на ньому

вещного закладу кредитового і заохочують селян до зяття в тім закладі позичок під умовами, котрі до року довели би селянські ґрунти до продажу примусової. Межи селянством настав горячковий рух, щоб одержати позичку. Суд бурштинський сконстатував, що легковірні селяни платять агентові за сам хід до уряду книг ґрунтових 1 зр. 20 кр., т. є. більше як побирають адвокати і нотарі. Коли зважити, що до зяття позички треба крім того багато інших видатків, на котрі селянин мусить продати послідну худобу, то буде можна опітати, серед яких крайню погубних умовій одержить селянин позичку. Сплата тої позички розложена на кілька літ, а з приближеного обчислення виходить, що селянин заплатить найменше 20%, бо так уложений плян сплати. Для того тут скоро інтервенція властей єсть дуже пожадана...

— **За довголітну, ревну службу** п. Михайло Дуб, емеритований управитель школи з Потелича, мешкаючий тепер в Дрогобичі, одержав 27 січня похвальний декрет з поздоровленням і благословенням від Преосв. єпископа Пелеша. П. Дуб провадив 31 літ шкільну молодіж в душі християнсько-католицької церкви, за що ему припала така нагорода.

— **Зміна властителів.** Маєток Пліснани і Красносілля в золочівському повіті, 1000 моргів, купив Віктор Третер, властитель Будилова, за 264.000 корон.

— **Огонь.** В Юсептичах жидацького повіта згоріла стодола Ілька Кухара. Шкода 150 зр. була обезпечена.

— **От стрілець!** Донесли органістови в Будзанові Михайлови Совецкому, 18-літньому молодцеві, що на цвинтарі завелись заяці. От він взяв стрільбу свого пароха і разом з грабарем Вінкентієм Качором пішов на цвинтар. Став готувати стрільбу та як стрілить — грабар, з закровавленою головою, впав неживий на землю, а заяці утекли.

— **Нечиста совість.** В Романівці тернопільського повіта громадський уряд ув'язнив зарібника Яська Вацлюка за крадіж і замкнув его в громадській арешті. А Вацлюк на самоті прийшов на думку, що ему не варто жити, і повісив ся дня 28 січня с. р.

й сорочка драночка білесенька, дарма, що була ще тільки пятенька. Був на останній дорозі і мені не сказав. Зараз узяти й поховали его.

Була як мизинка і зостала ся знов одна, як гичечка, як човничок у морі: туди хить! туди хить! і не знаєш, де опиниш ся. Боже! як же мені дивитись? Що у кого питати? Боже, світе! тож усе за мене дідусь мислив. Мені було легко жити. Що ж то значить Бог? чому дідусь мені про Нього не розповів? Знаю тільки, що Він добрий, що Він Отець наш, іже если на небеси. Пішла-б до Нього, попросила-б, упала-б, щоб Він оддав мені дідуся. Кажуть, що Богу душу оддав. На що ж дідусь оддав душу Богу? Чому ж він мені не оддав своєї душі? А й казав, що мене любить. Сказано, мала була, то з горя чого не передумала!

Лазила й на березу, на саму висшу, заглядала на небо, за хмари — нема, нема дідуся! Увесь рід разом утерля!

Було послі починаю, що люде одмирили. Чому в нас не одмиряють! Я пішла-б, розпитала про свого дідуся.

Та хіба ж дідусь зовсім оддав свою душу? Як се він мені забув розкавати, чи зовсім люде душу Богу оддають, чи на якийсь час?

А може він і на час оддав? Може він ще й прийде.

Як же мені у будці самій жити? Гляну на свиту его і жалю мене, було, візьме.

А все таки нікуди не хочу йти, сиджу в будці. Хазяйка, було, кличе в хату, — не йду, й в вечері сиджу в будці. А мені чогось стало страшно. Я закуталась в голову і не чулась, як заснула. Другого дня хазяйка заглянула, а я чисту на юшку.

— Що ти робиш, моя голубко?

Так вірненько якое до душі сказала. Я цілісенський день не їла і нікому на очі не потикалась.

— „Я вже й борщу і юшки понаварувала — каже хазяйка — на щож ти чистиш?

— **Пачкарі в біжниці.** Минувшої п'ятниці відповів на засіданню буковинського сойму правительственный комісар президент ґр. Гоєс на звістну інтерпеляцію пос. Смаля-Стоцького в справі ревізії і арештованя кількох жидів в часі богослуження в біжниці в Садагурі. В своїй відповіді представив ґр. Гоєс цілу справу в сей спосіб: Скарбові власті попали вже давно на слід широко на Буковині розпостертої шайки пачкарів, котра привозила табаку і тютюну з Росії в такій кількості, що трафіканти, продаючи австрійський тютюн, стали жалувати ся на таке значне зменшене доходів, що ведене інтересу їм не оплачувало ся. Богато моментів вказувало на се, що Садагура єсть центром дотичних практик. Переведені ревізії потвердили підозріне, а особливо ревізія в домі жидівського шкільника Іцка Ваневського. Коло мешканя Ваневського стоїть приватна біжниця, котра рівночасно служила за комнату для „хайдера“, а нічо була гостинницею для бідних подорожних жидів. Комісія, що прийшла на ревізію, застала господаря і ще кількох жидів, як курили папіроси в згаданій біжниці і розмаляли о інтересах. Помимо того спершу зроблено ревізію лише в домі Іцка і аж тогді, коли з кишені одного з присутних випала пачка російського тютюну, переведено ревізію також в біжницю, де під той час не відбувало ся ніяке богослуження. Впрочім, вскорі пересвідчено ся, що біжниця була лише покривкою і служила властиво цілям, що не мають нічого спільного з жидівським віроісповіданем, іменно до переховування перепачкованих товарів. Винувників арештовано аж пізніше, по переслуханню, коли їх візвано до касарні скарбової сторожи.

— **Найшов ся убийник.** В числі 19-ім нашої газети писали ми про замордоване адвоката Ротцігеля у Відні. Отже нині доносять з Відня, що того адвоката замордував его помічник Айхінґер. Коли дізнав ся, що его жінку ув'язнили, (а він сам був уже в слідстві), жалю ему зробило ся і він голосно сказав: „Моя жінка невинна, я сам убив адвоката!“ Відтак признав ся, що адвокат сварив ся з ним, а він схопив сокирку від вугля і вдарив адвоката по голові тай убив.

— **Громада Пристань,** жовківського повіта, працює дня 31 січня с. р. з боєм серця свого учителя, п. М. Шайцера. Хоч п. Шніцер був ли-

ше 18 місяців тамошнім учителем, але за той час всі его полюбили, бо вмів вести молодіж і виробити собі у людей повагу. Для того нашим обов'язком єсть, подякувати п. Шніцерови прилюдно за его труди і щиро працю коло наших дітей. А громаді Добросин, куди п. Шніцер перейшов на посаду, щиро поручаємо такого учителя. — Пристань, 3 лютого 1895. В імені всіх громадян *Василь Булик* — і уряд громадський. (На письмі, нам присланім, є громадська печатка).

— **Без роду.** Магістрат міста Стрия оголосив таке: „В жовтні 1893 року якась немілосерна мати покинула на двірці залізничній дитину, хрещену на імя Зося. Зося єсть здорова, гарна і мила дівчина, лице має інтелігентне. Хто з християн хотів би єї прийняти за свою, може зголосити ся до стрийського магістрату“.

— **Щасливий батько.** В Фіртенгут під Вінтербергом в Чехії місцевий обиватель Юрій Фухе обходив сими днями 94-ті роковини своїх родин. Фухе доси зовсім здоров і нічо ему не хвибує. Три рази був вдівцем, тепер жие з четвертою жінкою в згоді і любові. В році 1888 охрестив трійцять другу свою дитину. Ціле се велике потомство жие до нині, з того 22 синів, котрі всі служили при войску.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 8 лютого. Соліцидатор Айхінґер признав ся, що убив адвоката Ротцігеля, але каже, що зробив то в гніві посварившись з адвокатом.

Букарешт 8 лютого. В цілій Румунії спалили великі метелиці снігові рух на зелізняцях, але перешкоду вже по часті зовсім усунено.

Петербург 8 лютого. Зачувати, що цар і цариця вїдуть літом в гостину до англійської королевої.

Париж 8 лютого. Президент Фор надав бувшому італіянському послови в Парижі, Ресманові, велику ленту легії гонорової.

— **У Львові** виходять ті літературні часописи і вістники: *Зоря*, ілюстроване письмом літературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академічна ч. 8. — *Дзвінок*, ілюстроване письмом для науки і забави руских дітей і молодежи; 36 аркушів друку 5 зр. у Львові ул. Чарнецького ч. 26. — *Правда*, місячник політики, науки і письменства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — *Житє і Слово*, вістник літератури історії і фольклору; 60 аркушів друку 5, зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Нові книжки! Кобзар Т. Шевченка, критичне видане в гарній оправі з пересилкою 5 зр. *Записки* тов. ім. Шевченка, 4 томи по 1 зр. — *В. Чайченка*: Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч. II. 60 кр. ч. III. 80 кр.; Під хмарним небом, поезії ч. I. 1 зр., 3 народного поля, поезії ч. II. 60 кр. — *Сибір* О. Кенана ч. I. II. 1-20 зр. — *Про-лісок*, збірник поезій Павла Граба ч. I. 20 кр. — *Словар* рос.-укр. ч. I. Уманця і Спілки, 2-50 зр. — Твори ч. I. Трохима *Зиньківського* 1 зр. — Лесі Українки і М. Ставицького: Книга пісень *Гайного* 80 кр.; Л. Українка: *На крилах пісень*, поезії 60 кр. — Ол. Колеси „про Юрія *Федьковича*“ 20 кр. — *Пани і люди*, повість Левенка 80 кр. Его-ж „*Солдатский розрух*“ 10 кр. Історичну бібліотеку і всі вичислені книжки можна купити в книгарни тов. ім. Шевченка у Львові, при ул. Академічній ч. 8.

Надіслане.

Готель Вікторія (J. Voise)

Львів, уліця Гетманська побіч пл. Маріяцкої найдогідніше спокійне центральне положення. Комнати з постелю від 80 кр. 13

За редакцію відповідає Адам Креховський

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

Ц. к. уприв. рафінерія спиритусу,
фабрика руму, лікерів і оцту

Юлія Міколяша Наслідників

Яков Шпрехер і Спілка

поручає найлучші розсолі, лікери, славні горівки польські, стару старку, руми краєві і заграничні, коняк, сливовицю і т. д.

Одинока фабрика в краю, що вирабляє спиритус без запаху і **алькоголь абсолютний** 100/100 до цілий лічничих. 1

Склади для міста Львова:

ул. Коперніка ч. 9., в торгівлі Вп. Е. Рідля
площа Маріяцка і в головнім складі вод мінеральних улица Кароля Людвика ч. 29.

Бюро оголошень і дневників
приймає

О Г О Л О Ш Е Н И Я

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні урядження для стаен і обор.

На жадане висилаємо катальогі.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файгель

у ЛЬВОВІ, улица Коперніка число 21.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІІ

поручає

найновіше патентоване начинє кухонне з вні гальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалією.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Вернадинська і у всіх більших торгівлях заліза.

С. Нельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні урядження купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури лянні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Л Ъ В І В ГАМЕЛЬ І ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальогі.